

МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ І НАУКИ УКРАЇНИ
Національний авіаційний університет
Aix-Marseille Université (France)
TESOL – Ukraine

**НАЦІОНАЛЬНА ІДЕНТИЧНІСТЬ
В МОВІ І КУЛЬТУРІ**

Збірник наукових праць

Київ 2017

УДК 821.09(100)(082)

НЗ5

Національна ідентичність в мові і культурі: збірник наукових
НЗ5 праць / за заг. ред. А.Г. Гудманяна. О.Г. Шостак. - К.:Талком, 2017. -
343 с.

ISBN 978-617-7397-36-5

Збірник містить тексти доповідей X Міжнародної конференції з питань національної ідентичності в мові і культурі, що відбулася 17-18 травня 2017 року на кафедрі іноземних мов і прикладної лінгвістики Навчально-наукового Гуманітарного інституту Національного авіаційного університету (м. Київ, Україна).

Організаційний комітет

Голова оргкомітету:

Гудманян А.Г., д-р філол. наук, проф., директор Навчально-наукового Гуманітарного інституту Національного авіаційного університету

Заступник голови:

Шостак О.Г., канд. філол. наук, доцент, зав. кафедрою іноземних мов і прикладної лінгвістики Навчально-наукового Гуманітарного інституту Національного авіаційного університету

Члени оргкомітету:

Артюшкіна О., канд. наук з лінгвістики, доцент каф-ри славістики, університет Екс-Марсель, м. Екс-ан-Прованс, (Франція)

Раду А.І., канд. філол. наук, доцент кафедри іноземних мов для гуманітарних факультетів Львівського національного університету імені Івана Франка

Рецензенти:

Дудок Р.І., д-р філол. наук, проф., зав. кафедрою іноземних мов для гуманітарних факультетів Львівського національного університету імені Івана Франка

Мосенкіс Ю.Л., док. філол. наук, професор, професор кафедри сучасної української мови Інституту філології Київського національного університету імені Тараса Шевченка

Чеснокова А.В., проф. каф-ри англ. філол. і перекладу Київського університету імені Бориса Грінченка

*Рекомендовано до друку Вченою радою Гуманітарного інституту
(Протокол № 3 від 19 квітня 2017 р.)*

ISBN 978-617-7397-36-5

© Національний авіаційний університет, 2017

© Колектив авторів, 2017

**ПРОБЛЕМА НАЦІОНАЛЬНОЇ ІДЕНТИЧНОСТІ В
КОНТЕКСТІ ПОЛІЛОГУ КУЛЬТУР ЩОДО МІЖНАРОДНО-
ПРАВОВОЇ ОХОРОНИ НАВКОЛИШНЬОГО СЕРЕДОВИЩА
ВІД ЗАБРУДНЕННЯ РАДІОАКТИВНИМИ ВІДХОДАМИ**

Серйозну небезпеку для життя на землі становить радіоактивність, яка є результатом як мирного, так і військового використання ядерної енергії. Важливим кроком до її зменшення став Московський Договір про заборону випробувань ядерної зброї в атмосфері, космічному просторі й під водою 1963 р., який приділив значну увагу питанню захисту навколишнього середовища від радіаційного забруднення.

Окремі питання попередження радіаційного забруднення урегульовані нормами Брюссельської конвенції про відповідальність операторів ядерних суден 1962 р., Паризької конвенції про відповідальність перед третьою стороною в галузі атомної енергії 1960 р., яку доповнює Брюссельська додаткова конвенція 1963 р., Віденською конвенцією про цивільну відповідальності за ядерну шкоду 1963 р., Брюссельською конвенцією про цивільну відповідальність у галузі морських перевезень розчеплюваних матеріалів 1971 р., Міжнародною конвенції з охорони людського життя на морі 1974 р. і Протоколу 1978 р. до цієї Конвенції (про експлуатацію суден з ядерними енергетичними установками), Конвенції про ядерну безпеку 1994 р., та інших міжнародних документів.

Деякі з вказаних договорів регулюють також питання відповідальності за заподіяння збитку в результаті використання атомної енергії, в тому числі у разі скидання радіоактивних відходів.

Зобов'язання держав щодо попередження радіоактивного забруднення регулюються також міжнародними договорами інших галузей міжнародного права. Так, Женевська Конвенція про відкрите море 1958 р., зокрема, зобов'язує держави вживати заходи для попередження забруднення моря від радіоактивних відходів і забруднення моря або повітряного простору над ним у результаті будь-якої діяльності, що включає застосування радіоактивних матеріалів. Держави зобов'язані співпрацювати з відповідними міжнародними організаціями і враховувати всі норми і правила, які можуть бути вироблені такими організаціями. Таким чином, Женевська конвенція 1958 р. містить лише загальну заборону

радіоактивного забруднення морського середовища і атмосфери, маючи на увазі в першому випадку поховання відходів, а в другому – діяльність, пов'язану із застосуванням радіоактивних матеріалів, і не містить заборони на захоронення радіоактивних відходів у море .

Договір про Антарктику 1959 р. забороняє скидання радіоактивних речовин на південь від 60-ї паралелі південної широти. Значну роль у врегулюванні питань, пов'язаних із попередженням радіоактивного забруднення відіграє МАГАТЕ (Міжнародне агентство з атомної енергії), яке встановлює стандарти безпеки при використанні ядерної енергії у народному господарстві. Під керівництвом МАГАТЕ була підготована Конвенція про фізичний захист ядерних матеріалів 1980 р. В рамках Європейського Союзу функціонує Європейське співтовариство з атомної енергії (ЄВРАТОМ), яке забезпечує дотримання стандартів у зазначеній галузі.